

казватъ че това е било притурка. Исповѣдаха обаче, че Александръ извѣднѣжъ се раская, и заповѣда да угаснатъ пожарътъ, но късно бѣше вече.

§ 39. А естествено царъ Александръ като бѣше щедъръ ; та стана още повече когато прѣизобилуваха и нѣщата му. Обичаше още и дружелюбието и гостолюбието, което е и истинно че само ония хора се възнаграждаватъ съ това качество, които сж истинни щедри. За тѣзи нѣща Плутархъ ни дава единъ очеркъ. Еднѣжъ Аристонъ началникътъ на Пеонитѣ, които живѣеха на сѣверъ отъ Македония, като уби единъ врагъ, та показва главата на Александра и му рече тъй: „Тойзи подарѣкъ, о царю, отъ васъ се възнаграждава съ златна чаша.“ И като се засме Александръ рече: „Праздна ли ? „Азъ обаче, тѣзи чаша ще я пия съ яко вино ¹⁾ за твоя здравица.“ Другъ пѣтъ случи се щото единъ общъ Македонецъ да кара единъ оселъ, който бѣше натоваренъ съ царска хазна. Но като добитѣкътъ бѣше се уморилъ и не можеше вече да ходи, тогазъ онзи чловѣкъ разтовари паритѣ, хвърли торбитѣ надъ рамената си и ги носеше. Прочее, като го виде Александръ че тъй се трудеше съ товарѣтъ и като се научи за работата, че чловѣкътъ щѣлъ тамъ некадѣ си близо да ги остави, тогазъ му рече: „Не дей чловѣче си почивай,

1). Разбира се че Александръ подари му златната чаша.